

Op de terugkomst van Neerlands jongelingen, uit de Fransche slavernij, eene voorspelling in den geest van Jesaia

Naatje van Streek-Brinkman

bron

Naatje van Streek-Brinkman, *Op de terugkomst van Neerlands jongelingen, uit de Fransche slavernij, eene voorspelling in den geest van Jesaia*. C. Timmer, Amsterdam 1814

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/stre001opde01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

The logo for the Dutch Bibliography (dbnl) features the lowercase letters 'dbnl' in a blue, sans-serif font. The letter 'd' is stylized with a small hook at the top.

Berigt.

De voorspelling in het vierde Hoofdstuk van BARUCH vervat, toepasselijk op de terugkomst der Joden uit de Babijloniesche gevangenis, schoon niet tot de Canonieke boeken behorende, scheen mij, als in den zelfden geest gestemd der voorspellingen omtrend dit onderwerp, door JESAIA en andere Propheten gedaan, zoo belangrijk en toepasselijk op onzen toestand te zijn, dat ik besloot dezelve in dichtmaat over te brengen, ter bemoediging en vertroosting van zoo vele ouderen die nog het gemis hunner geliefde kinderen betreuren. Te meer, daar deze troostgronden de echte stempel der waarheid dragen, die onveranderlijk en eeuwig is, als het Wezen waaruit zij voortvloeit, en dus ten allen tijde, op alle volken, die zich in soortgelijk geval bevinden,

en vooral in deze oogenblikken op het Nederlandsche volk toepasselijk is, en inderdaad de ééningste troostgronden zijn, die invloed kunnen hebben op de harten der bedrukte Ouderen, die om het gemis hunner geliefde Zonen hunne dagen in diepe treurigheid wegwijnen.

Als Dichtstuk beschouwd, kan bovendien deze troostrijke voorspelling gerangschikt worden onder de schoone fragmenten, die den verheven stijl der Oostersche Dichters kenschetsen.

In deze dubbele betrekking vleije ik mij, dat de mededeling van dit, niet algemeen bekende, Dichtstuk mijn landgenooten niet onaangenaam zal zijn.

Eindelijk moet ik hier nog bijvoegen, dat schoon ik mij in sommige plaatzen, door eene kleine uitbreiding van den zin, enz. eenige dichterlijke vrijheid veroorloofd heb, ik echter zoo veel mogelijk heb getracht in den geest van dit Dichtstuk te blijven.

*Juicht, zuchtende oudren! juicht, God zal zich u erbarmen,
En voert uw zwervend kroost eerlang u wêer in de armen.*

Wel zalig is het volk dat steeds op God vertrouwt,
Zijn wet, die eeuwig duurt, ten allen tijde houdt,
Een lange levenstijd zal 't op deze aard verwerven,
Doch die Gods wet niet houdt en haar verracht, zal sterven.

Uw weg, o Jacobs zaad, zij dan tot God gerigt,
Verlaat de duisternis, keer weder tot het licht
Om nimmer meer uw roem aan 't vreemd geslacht te geven:
Op nieuw door God beschermd zult gij gelukkig leven,
Daar God, o Israël! zijn wet u heeft verklaard.
Bemoedigt u dus wêer, schoon gij lang slaven waart,

Uw erfdeel, goed en bloed, den heidnen zaagt verkopen;
 Niet om uw Staat en Rijk, tot aan den grond te sloopen;
 Doch wijl gij 's Hemels toorn door trots hebt uitgedaagd,
 Heeft God, uw vreugde en heil en voorspoed weg gevaagd.
 Daar gij in steê van God, wien ge alles zijt verschuldigd,
 Een afgod hebt vereerd, door offers hebt gehuldigd,
 Hem die u 't aanzijn gaf, op 't schandlijkst verriedt,
 En om een ijdel niets, een eeuwig God verliet,
 En dus uw voedsterstad Jeruzalem bedroefde.
 God, die uw outerdienst en reukwerk niet behoefde,
 Heeft om uw euvelaan Jeruzalem gestraft,
 Daar zijn geregte toorn zich billijk wraak verschaft...
 Vol droefheid roept zij uit: o Sions nageburen!
 De Godheid doet alléén die rampen mij verduren,
 't Is God alléén, die mij in rouw gedompeld heeft,
 Daar mij mijn dierbaar kroost slechts stof tot droefheid geeft,
 Nu ik mijn kinderen gevangen voort zie sleuren,
 Die ik met blijdschap voedde en mij, nu 't hart verscheuren,
 Daar ik met diepe smart al weenend hen verliet....

Verblij o Nagebuur, voortaan om mij u niet!
 Wat kan alle aardsche vreugd, en grootheid mij meer baten,
 'k Ben als de weduwwrouw, die van haar kroost verlaten,
 In diepe weedom zucht. Ik zucht om de euvelaan,
 Die mijn weêrbarstig kroost zoo schendig heeft begaan,
 'k Zag hen de heiligheid van Gods bevel versmaden,

Zijn wet verachten en verdwaald op kronkelpaden,
Zag ik, hoe 't beurteling het regte spoor verliet.

Vergeet o Nagebuur van 't oude Sion niet,
Hoe ik mijn zonen als gevangenen voort zag sleuren,
De Godheid deed alléén mij hun gemis betreuren...
Door 't vreemd en woest geslacht, wiens taal zij niet verstaan,
Zien zij zich weggevoerd, en wreed in kluisters slaan,
Een volk, dat d'ouderdom geen eerbied toe blijft dragen,
Geen meêlij toont aan 't kind, dat schreijend hulp durft vragen,
De droeve weduwvrouw haar zuigeling ontscheurt,
De telgen wreed ontrukkt aan haar, die eenzaam treurt.
Wat kan mijn bittere klagt, wat kan mijn rouw u baten?
't Is God, 't is God alléén op wien ge u moet verlaten!
Die u dus lijden doet, maar u uit 's vijands hand
Ook weder redden kan.... verlaat dan 't Vaderland,
Gaat lieve kinderen gaat.... ik slijt mijn eenzaam leven
Voortaan in treurigheid, nu gij mij hebt begeven
Is mij de vrede ontrukkt: ontdaan van feestgewaad
En al mijn sierselen, de doodkleur op 't gelaat,
Met zak en asch bedekt, door diepe rouw bezweken,
Verhef ik dag en nacht tot God mijn vurig smeken,
Ik wend mijn bittere klagt zoo lang ik leef, tot Hem!...
Houdt moed mijn kinderen, verheft tot God uw stem!
Eerlang verlost Hij u uit 's vijands wreede handen. -
'k Voed nog de blijde hoop, dat God uw slaafsche banden,

In 't eind verbreken zal: die hoop wordt ik ontwaar,
Wanneer ik op Zijn liefde en eindlooze almagt staar.
Schept moed! God zal gewis uw redder zich betonen.
Met droefheid en geklag, liet ik ô dierbre zonen,
U schreijend van mij gaan... Ik had geen zonen meer!
Doch God voert u met vreugde en juichend tot mij weêr.
Gelijk de Nagebuur van Sion eens aanschouwde,
Hoe gij gevangen werd, zal, daar ge op God betrouwde,
Hij ook de redding zien, die God eerlang u schenkt.
Reeds naakt de blijde stond, waarin u de Almagt wenkt.
Met luisterrijke glans, zal zij als de uchtend dagen,
En van de heerlijkheid des Eeuwigen gewagen!
Van Hem, heb ik alléén uw redding afgesmeekt,
En God heeft zelf de hoop en vreugde in mij gekweekt,
Dat zijn barmhartigheid een eind maakt aan uw lijden,
U van den slaafschen dwang uws vijands zal bevrijden.
Draagt dierbre kindren! draagt dan 't lijden met geduld,
De Goddelijke toorn, die u met smart vervuld,
Zendt u die rampen toe - gij wordt door 's vijands scharen,
Op 't wreedst vervolgd, doch zult welhaast zijn val ontwaren,
Daar gij hem op uw beurt ook zelf den nek vertreedt.

Mijn teedre kindren zijn gedoemd tot bitter leed!
Mijn kindren zijn gevoerd langs dorre en scherpe wegen,
En van vermoeijenis, gansch magtloos neêrgezegen,
Zijn ze als een kudde vee door 's vijands hand geroofd.

Houdt moed mijn kinderen! verheft uw hangend hoofd,
 En roept tot God om hulp, want Hij die u deed lijden,
 Zal ook uw redder zijn, zal eerlang u bevrijden.
 Zijt gij van God verdwaald en roekeloos verleid,
 Zoekt hem met tienmaal meer verlangst en nijverheid,
 Want Hij, die u bezocht, zal ook uw kluisters slaken,
 Met uw verlossing u een eindloos heil doen smaken.
 Schep moed Jeruzalem! Hij die u lijden deed,
 Brengt eeuwig vreugde aan en eindigt al uw leed.

‘Schep moed Jeruzalem, daar Hij, die u beschaamde,
 U weêr vertroosten zal. Wee hem, die 't kwaad beraamde,
 Zich in zijn ijdele trots verheugde om uwen val,
 En lachte om al uw leed met spottend juichgeschal.
 Onzalig, ja, driewerf onzalig zijn de steden,
 Waarin uw dierbaar kroost den slaafdienst heeft geleden,
 Onzalig is de stad, die hen met vreugde ontving!
 Gelijk zij zich verheugde in hun bekommering,
 En juichte om hunnen val, zal ze om zich zelve treuren,
 Daar 'k haar verwoesten zal, haar burgers rond zal sleuren,
 En haar zoo talrijk volk met haar ter neder stort!
 Door mij haar roem en vreugde in rouw veranderd wordt,
 En 't vuur des Eeuwigen zal haar tot asch verteeren,
 Een reeks van dagen lang. 'k Zal haar in puin verkeeren,
 En 't kronklend slanggebroed bewoont voortaan haar grond!’

Schep moed Jeruzalem, en staar verheugd in 't rond
Bij 't opgaan van de zon! De God van onze vaders,
Brenge u die blijdschap aan! Zie, zie, uw kinderen naderen,
Die gij met smart verliet. Juich om uw dierbaar kruost!
't Verzamelt zich alom, van West, en Noord, en Oost,
Eén wenk des Eeuwigen vernietigt al hun lijden,
Daar ze in zijn heerlijkheid en goedheid zich verblijden.

Gevolgd naar het 4 Hoofdstuk van BARUCH.

N.C. BRINKMAN, Wed. VAN STREEK.

Aan de verraders, en aan de vrienden van het vaderland.

Verraders van het Vaderland,
Die met d'olijftak in de hand
Den rug van uw vermagerd rif
Bestrijkt met zwellend addergif,
Die wij den grijzen kruin, in steê van eerlaurieren,
Met kronkelend gebroed van slangen zien versieren.
o Gij, de schrik en vloek der aard',
Den naam van mensch geheel onwaard!
Daar gij gevoel en pligt versmoort,
Naar God, noch uw geweten hoort.

o Wee u, wee u snood gebroed!
 Dat u met scorpioenen voedt,
 De wolf gelijkt, in schapen vacht -
 En als de wreede tijger lacht.

Kan ooit de felle smart de rust der dooden stooren,
 Vervloekt, vervloekt den dag waarop zij zijn geboren,
 Vloekt Moeders! vloekt hen in uw graf,
 Daar gij aan monsters 't aanzijn gaf...
 Gij kweektet dartlend aan uw hand
 Verraders van het Vaderland.

Zie hoe de Leeuw van gramschap blaakt,
 Wanneer de jager 't hol genaakt,
 Waar hij in kloof of rots gevaart,
 Eens door zijn moeder werd gebaard.
 Ofschoon in 't diepst der nacht van dollen honger brullend,
 En heel 't omliggend bosch van angst en schrik vervullend,
 Zie hem wanneer hij 't woud verlaat,
 Bij 't scheem'ren van den dageraad,
 Hoe hij zijn eenzaam hol hervindt,
 Dat hij het als zijn verblijf bemindt.

Zie, hoe de Zwaluw fladdrend zweeft,
 Als hij naar 't nesje zich begeeft,
 Door eigen zorg en kunst gebouwd,
 Waar hij zijn vèerloos jong vertrouwt.
 Verknocht aan dit verblijf, hoe luttel klein 't moog wezen,
 Schijnt hij klapwiekend reeds de vreemdeling te vrezen.
 Die slechts van ver zijn woning naakt,
 Die hij zorgvuldig bewaakt.
 En gij, schoon van verheev'ner stand,
 Verraadt uw eigen Vaderland!...

De worm, de mier, en 't kleinste insekt,
 Dat onze aandacht tot zich trekt,
 Kiest zijn verblijf in d'eigen grond,
 Alwaar hij 't eerst zijn aanzijn vond.
 Verèend zich aan 't insekt in d'eigen grond gesproten,
 Herleeft daar in zijn zaad, en zoekt zijn lotgenooten,
 Daar hij zijn stil verblijf bemint,
 Zich aan zijn huisgezin verbindt,
 Vernoegd is in zijn lagen stand,
 Leeft in zijn eigen Vaderland.

En gij bestraald door 't redenlicht,
 Verzaakt natuur, en orde en pligt,
 Verraadt uw eigen Vaderland!

Verscheurt uw eigen ingewand:

Daar gij den moedergrond waarop gij zijt geboren,
 Onmenschelijk verzaakt, wreedaardig durft verstoren.

Beneden 't reed'loos dier verneêrd,
 't Gevoel uit uwen boezem weert;
 Vergeet, dat gij op Neêrlands grond,
 Het alleréêrst uw aanzijn vondt.

't Was hier, dat ge op uw moeders schoot,
 Nog hulploos 't éêrst haar hulp genoot,
 Dat gij geteeld werd uit haar bloed,
 Dat u haar boezem heeft gevoedt.

Dat Neêrlands grond voor u en bloem en vruchten teelde,
 Die in uw kindsheid 't eerst, uw zinvermogen streeelde.

Dat gij hier dartelde aan het strand,
 Hier speelde langs deez' waterkant.
 Dat gintsche woud u schaduw boodt,
 Dat hier uw kindsheid henen vloodt....

't Was hier in d'éersten levenstijd,
Dat zich uw moeder heeft verblijd
Toen zij met smart u had gebaard,
Daar gij haar vreugd en lievling waart.
En zij al weenende u, aan God heeft opgedragen!
Hoe weinig dacht zij toen, dat eens in later dagen
De dag, waarop gij werd geteeld,
Uw eerste lach haar heeft gestreeld,
Een dag zou zijn van schande en rouw,
Waarop zij u vervloeken zou.

ô God! die ons ten vader strekt,
De toekomst voor ons oog bedekt -
En door een sluijer hebt omhuld,
Ons hart van dankbaarheid vervuld,
Eerbiedigt uwe liefde, ô magtige Albehoeder!
Hoe schriklijk waar het lot van menig blijde moeder
Als ze in 't geheim der toekomst drong -
De schrik en angst, die haar bevong,
Verstijfde eensslags haar kloppend hart,
Verpletterd door de felste smart.

Verraders van uw Vaderland!
Hebt ge aan de hel uw ziel verpand,
Ter pleging van uw euvelaan!
Biedt zij ten loon u schatten aan?
Zij zijn vergiftigd, ja vergiftigd zijn die schatten,
En moorden d'onverlaat, die 't waagt hen aan te vatten,
Hun gif spreidt zich door merg en been,
Het dringt door bloed en adren heen,
En knaagt met eindelooze smart,
Voor eeuwig als een worm aan 't hart.

Heeft zucht tot grootheid u verblind!
Beeft, daar gij niets dan schande vindt.
Wat loon verrader wordt beloofd,
De vloek daalt op zijn eerloos hoofd!
Verachting, boei, en smaad, en wrede folteringen,
Terwijl de furiën al zwepend hem omringen,
En met haar toortzen om hem staan,
Hem met haar wrede slangen slaan,
Ziedaar het loon van 't gruwzaam feit,
Ziedaar de straf die u verbeidt....

Doch 't zijn slechts de armen niet alléén,
Gedrukt door ramp en tegenheen,
Gedoemd tot d'allerlaagsten staat -
Die schuldig zijn aan landverraad.

Ook zij, wier naam en stand ten toppunt is verheven;
Die steeds in overvloed, en weelde en wellust leven,
Wier hebzucht met hun schatten groeit,
Wier hart alléén voor gouddorst gloeit,
Zijn in den ruimsten levensstand,
Verraders van hun Vaderland!....

Verraders! elks verachting waard,
Leeft gij dan eeuwig hier op de aard,
Dat gij om 't goud uwe eer verzaakt,
Voor niets dan lage hebzucht blaakt?

Uw leeftijd snelt voorbij, haast zult gij de aard verlaten!
Wat zal in 't stervens uur, u al den rijkdom baten,
Die 't snood verraad u gaf?
Voert gij die meê naar 't graf!....
Een lijkbuis, die uw rif omvat,
Is 't overblijfsel van uw schat.....

'k Ontsluijer hier de toekomst niet,
Noch dring in 't akelig verschiet,
Dat na dit leven u verbeidt,
In de eindeloze onsterfelijkheid.

Het denkbeeld van uw lot doet mij van afschrik ijzen,
Beklemt mijn spraakgeluid, doet mij de haren rijzen,
Daar God als regter van 't heeal,
Ook landverraders rigten zal:
Als de ijslijkste aller euveldaan,
Die immer stervling kan begaan.

Verwijdren wij dit zwart tafreel,
't Ontroert de tedre ziel te veel -
Alreeds vermoeid door beeld op beeld,
Dat niets dan bittere droefheid teelt.

Laat ons op d'achtbre rei der eed'le mannen staren
Die we in den vriendenkring van 't Vaderland ontwaren,
Die als een vasten ringmuur staan,
Waarop de golven vruchtloos slaan,
Wier moed gelijk de Noordstar blinkt,
Die met de wereld slechts verzinkt.

O vrienden van het Vaderland!
Steeds groot in elken levensstand,
Verheft u 't lot ten top van eer,
Of stort het u ten afgrond neêr,
Altijd uw zelf gelijk, en altijd groot gebleven,
Schoon uit uw vaderland als balling voortgedreven,
En van uw wettig erf beroofd -
Nooit buigt gij vlejend 't achtbaar hoofd,
Uit laag belang voor 's dwinglands troon,
Al bood hij u ook zelfs een kroon.

Een kroon verworven door verraad,
Wordt even grootsch door u versmaad,
Als bood, ten koste van uwe eer,
Men u in boei, de vrijheid weêr.
Gij durft, wat lotgeval, of onheil u moog treffen,
U boven 't draijend spil van 't wuft fortuin verheffen,
Voor God en uw geweten vrij!
Kweekt, ge in de wreedste slavernij,
Gedoemd tot de allerlaagsten stand,
Nog liefde voor uw Vaderland.

Geeft God na doorgestane smart,
Weêr lucht aan uw gefolterd hart,
Ontwaart gij op de onstuime zee,
In 't eind de lang gewenschte ree,
Alsdan voelt gij van vreugde uw dankbre tranen vloeijen,
Uw kloppend hart uit zucht voor 't vaderland ontgloeijen.
Gij kuscht den ouderlijken grond,
Waarop gij 't eerst uw aanzijn vondt,
En die, na zoo veel droeffenis,
U tienmaal dubbel dierbaar is.

Ook gij, die in den hoogsten stand!
Slechts leeft voor 't heil van 't Vaderland,
Ook dank zij u, ô Nassaus Vorst!
Die al de staatsbelangens torscht
Van 't vrije Nederland, bij 't kriecken van den morgen,
Tot in den laten nacht voor haar behoud blijft zorgen.
Door onvermoeide werkzaamheid,
En moed, en deugd u onderscheidt,
Al de uiterlijke praal veracht
En van Gods zegen alles wagt.

En gij, op wien Europa staart!
 ô Gij den lof der Englen waard!
 Die aan den Vrede uw legers wijdt,
 Voor 't heil van 't zuchtend menschdom strijdt.
 ô Achtbre Vorstenrei! uw roem stijgt tot de wolken,
 Daar gij de redders zijt der onderdrukte volken,
 En met de wapens in de hand,
 Uw liefde toont voor 't vaderland.
 Getroost den dood der helden sterft,
 Als gij den Vrede aan de aard verwerft.

ô Schouwspel, dat de ziel ontroert,
 Noch nooit werd zulk een strijd gevoerd
 Nooit werd de krijgsbanier geplant,
 Versierd met palm, en d'eendrachts-band.
 Nooit zag men volk bij volk zoo grootsch zich zaam veréenen;
 Van allen hartstogt vrij, zich beurtling hulp verleenen,
 En allen strijden tot één doel!...
 Bewondring, dank, en pligtgevoel
 Zij aan u allen toegewijd,
 Daar gij der volken redders zijt!...

O God! gij aller volken Vorst!
 Die 't gantsch bestuur der wereld torscht.
 Die als Beheerscher van 't heelal -
 Der volken regten staven zal,
 Zie van uw' hemeltrou op 't aardrijk gunstig neder,
 Geef, na al 't stroomend bloed, den Vrede aan 't menschdom weder!...
 Strij zelf aan 't hoofd der legerschaar,
 Strek haar ten helm, en beukelaar,
 Verplet de wreede Dwinglandij,
 En maak voor eeuwig 't menschdom vrij!...

Dan juicht, ô Oppermajesteit!
 Heel de aard van vreugde en dankbaarheid,
 Heel 't menschdom buigt zich voor u neêr,
 En zingt een lofzang tot uwe eer.
 Dan klinkt de Vreëbazuin in 't hart der legerscharen,
 Dan stijgt de wierookgeur van duizend dank-altaren,
 Dan siert d'olijf uw tempelpoort,
 Dan galmt uw lof van oord, tot oord!
 Daar de aard door tegenspoed geleerd,
 U als den God, der goden eert!...

N.C. BRINKMAN, Wed. VAN STREEK.